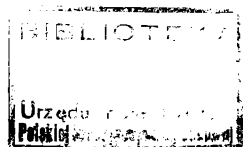

15 lipca 1924 r.

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY *F16t 1/10*

№ 108.

Kl. 13 d'29.

Metallwarenfabrik Aktiengesellschaft vormals Louis Müller's Sohn Fritz Müller,
Wiedeń (Austria).

Odwadniacz z samoczynnym odpływem skropliny.

Zgłoszono: 25 czerwca 1919 r.

Udzielono: 10 maja 1924 r.

Pierwszeństwo: 22 sierpnia 1916 r. (Austria).

Niniejszy wynalazek tyczy się odwadniacza z samoczynnym odpływem skropliny, w szczególności zaś znajdującego tu zastosowanie termostatu.

Termostat ten składa się z napełnionej lotnym płynem w rodzaju np. spirytusu winnego puszki, której jedna giętka ścianka tworzy stożek zaworowy, sprawujący rozrząd odpływu skropliny, a druga jest umocowana na śrubie ustawnej. Celem wynalazku jest nadać termostatowi taką budowę, któraby pozwalała, w razie uszkodzenia puszki, docisnąć, po usunięciu tejże, śrubę ustawną do gniazda zaworu nie zamykając jednak tem odpływu skropliny. W tym celu na powierzchni stożkowego ostrza śruby wycina się wążki rowek, przez który może wypływać woda, a względnie i para.

Na rysunku fig. 1 wyobraża przekrój pionowy nowego urządzenia, a fig. 2 szczegół ustroju.

Z odwadniaczem 1 połączona jest osłona 2 mieszcząca w sobie termostat 3 ze sprężyną 10, którego giętka ścianka 4 tworzy stożek zaworu, sprawujący rozrząd samoczynnego odpływu wody skroplonej przez otwór 9.

W odwadniaczu materiałem otulczym 11 jest otoczona tylko przestrzeń parowa nie zaś wodna, utworzona głównie przez wydrążenia 5, a to w celu, aby termostat 3 prędzej stygł i ułatwiał odpływ skropliny.

Zaleca się między odwadniaczem i osłoną termostatu przeprowadzić kanał 12 do przepływu powietrza atmosferycznego. W razie zastosowania tego odwadniacza przy urządzeniach do ogrzewania

pociągów, co stanowi główne zadanie jego, kanał 12 dla osiągnięcia silnego chłodzenia osłony termostatu winien leżeć w kierunku jazdy. Puszka termostatu jest zaciśnięta między sprężyną 10 i śrubą ustawną 13, wkręconą w pokrywę 14, połączoną ze skrzynką 2 zawiasami i przyciąganą odpowiednią śrubą.

W stożkowej powierzchni końca śruby 13 wycięty jest rowek 16, biegnący najpraktyczniej w kierunku tworzącej stożka.

Przepływająca przez odwadniacz para nagrzewa termostat, który się rozszerza i zamyka zawór 4. Para skrapla się jednak szybko, wywołując ochłodzenie termostatu, który przeto znowu otwiera zawór, dzięki czemu woda może odpływać przez otwory 15 w skrzynce i pokrywie 14. Po odpłynięciu wszystkiej skropliny przyprawiająca para znowu nagrzewa termostat i opisany przebieg powtarza się na nowo. W razie jednak uszkodzenia puszki termostatu i przeciekania tejże, zawór 4 nie mógłby się zamknąć i nastąpiłoby stałe uchodzenie pary. W podobnym wypadku, który w ruchu kolejowym łatwo może się zdarzyć, powodując znaczne niedogodności, należy tylko

odrzuć pokrywę 14, wyjąć uszkodzoną puszkę, ponownie zamknąć pokrywę i silnie docisnąć śrubę 13 do gniazda 9 (fig. 2); wtedy skroplina, będzie odpływać przez otwór 16, a również i para w niewielkich ilościach może przedostawać się przez ten otwór, w każdym razie możliwość zamarzania wody będzie usunięta. Czynność tę, nie wymagającą zastąpienia uszkodzonej puszki nową ani dokładnego uregulowania śruby 13, może wykonać bardzo prędko, nawet podczas krótkiego postoju, niewyszkolony robotnik.

Zastrzeżenie patentowe.

Owadniacz z samoczynnym odpływem wody, w którym termostat przedstawia napełnioną lotnym płynem puszkę, której jedna giętka ścianka tworzy stożek zaworowy i która jest zaciśnięta między opierającą się o gniazdo zaworu sprężyną i śrubą ustawną o końcu stożkowym, tem znamienny, że w stożkowej powierzchni końca śruby ustawnej wycięty jest, najpraktyczniej w kierunku tworzącej stożka, rowek (16), aby po wyjęciu puszki można było docisnąć śrubę do gniazda zaworu, i w ten sposób zatamować ujście pary, nie zamykając odpływu skropliny.

FIG. 1.

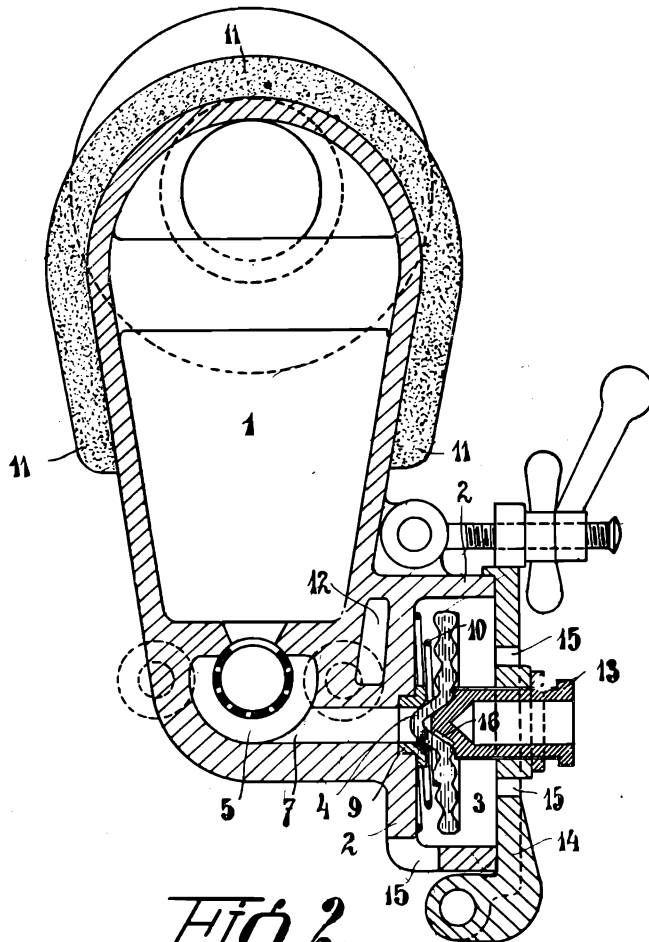

FIG. 2.

